

Roma Netepaké Wahyu – Nomer Enem

Polemik-Polemik Kenabian ing Sajarah Adventis: Mangertos Pasulayan antawisipun Uriah Smith lan James White ngenani Daniel 11:36

Jeff Pippenger

2024-08-14

Kita lagi ngrembug enem garis kontroversi profètis kang wis dumadi sajroning sajarah Adventisme wiwit taun 1798 nganti tekan jaman saiki.

“Ing sajarah lan ramalan, Sabda Allah nggambarake pasulayan dawa sing terus lumaku antarane kayekten lan kaluputan. Pasulayan iku isih terus lumaku. Prekara-prekara kang wis tau kelakon bakal kaulang maneh. Padudon-padudon lawas bakal diuripake maneh, lan teori-teori anyar bakal tansah muncul tanpa kendhat. Nanging umaté Allah, kang ing kapitadosané lan ing panggenepané ramalan wis nindakaké pérangan ing pawartané malaékat kapisan, kapindho, lan katelu, ngerti ana ing ngendi jumenenge. Wong-wong mau nduwèni pengalaman kang luwih adi tinimbang emas murni. Wong-wong mau kudu ngadeg jejeg kaya watu karang, nyekel teguh wiwitaning kapercayané kanthi mantep nganti tekan wekasan.” Selected Messages, buku 2, 109.

Artikel sadurungé wis mbahas pasulayan kang kapisan lan kang pungkasan ngenani kakuwasan Roma, lan saiki kita bakal ngrembug pasulayan kang dumadi antarané Uriah Smith lan James White. Uriah Smith nyelakaké “tafsir pribadi”-né dhéwé menyang ayat telung puluh enem.

“AYAT 36. Lan sang ratu bakal tumindak miturut karsané dhéwé; lan bakal ngluhuraké awaké dhéwé, lan nggedhèkaké awaké dhéwé ngungkuli saben allah, lan bakal ngucapaké prakara-prakara kang nggumunaké marang Allahing para allah, lan bakal kasil nganti bebendu iku kalakon rampung; awit apa kang wus katemtokaké mesthi bakal kalakon.

“Raja sing dipunwedharaken ing ngriki boten saged dipunmangertosi minangka kakuwasan ingkang sami kaliyan kakuwasan ingkang pungkasan kapratelakaken; inggih punika, kakuwasan kapausan; awit rinincianipun boten saged trep menawi dipuntrapaken dhateng kakuwasan punika.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Smith ngakoni manawa kakuwatan ing ayat sadurunge iku “Roma kapanan,” nanging ngaku manawa ciri-ciri ing ayat telung puluh enem dudu ciri-ciri kenabian sing ngidentifikasi Roma kapanan. Panemu iku palsu. Kudu dieling-eling manawa ing pambrontakan taun 1863, pitung mangsa ing Imamat pasal rong puluh enem disisihaké, lan mulané gambaran babagan pitung mangsa ing loro lèmpèng Habakuk ditampik. Bagan taun 1843 lan 1850 padha nggambaraké pitung mangsa ana ing tengah banget saka bagan-bagan mau, lan loro-loroné uga mapanaké salib ing tengah garis pitung mangsa mau. Nalika pepadhang

anyar babagan pitung mangsa rawuh ing taun 1856 lan sawisé iku banjur ditampik, prakara iku nandhani panampikan marang loro lèmpèngé Habakuk, uga marang wewenang Roh Ramalan, kang kanthi cetha banget netepaké manawa loro bagan mau dituntun déning Gusti Allah.

Miturut Sister White, pangapusan pungkasan saka Iblis iku ndadèkaké paseksèné Rohé Allah dadi tanpa daya; lan ing kéné pangapusan kang kapisan uga ndadèkaké paseksèné Rohé Allah dadi tanpa daya, lan iku uga nggambaraké panampikan bebarengan marang kayektèn-kayektèn dhasar kang ana ing kaloro bagan mau, lan luwih mligi pitung mangsa.

Nalika pambrontakan taun 1863, ora liya kajaba Uriah Smith piyambak sing ngasilaké bagan palsu taun 1863, kang mbusak garis pitung mangsa. Ing taun 1863 Uriah Smith wus nutup mripaté marang pepadhang bab pitung mangsa, lan ora bisa ndeleng yèn ana loro “indignations” kang dipratélakaké déning Daniel. Loro indignations iku nglambangaké pitung mangsa tumrap karajan lor, yaiku Israèl, lan karajan kidul, yaiku Yéhuda. Sing kapisan tumrap sepuluh taler lor diwiwiti ing 723 SM lan rampung ing 1798, lan sing kapindho diwiwiti ing 677 SM lan rampung ing 1844.

Jibril rawuh marang Daniel ing pasal wolu kanggo nerangaké wahyu marah, lan gegayutan karo pakaryané, piyambakipun maringi paseksen kapindho tumrap taun 1844. Rong ewu telung atus taun ing Daniel pasal wolu mau rampung ing taun 1844, nanging uga ing taun iku pungkasaning kalih indignasi tumrap karajan lor lan karajan kidul.

Panjenengané banjur ngandika, Lah, aku bakal ndadèkaké kowé mangerti apa kang bakal kelakon ing wekasaning bebendu iku; awit ing wektu kang wus katetepaké, wekasan iku mesthi bakal tumeka. Daniel 8:19.

Pungkasan kang pungkasan ngramalaké anané pungkasan kang wiwitan. Pungkasan sing kapindho saka kaloro bebendu mau, kang mung minangka tembung liya tumrap pitung mangsa, rampung ing taun 1844, lan bebendu kang wiwitan rampung ing taun 1798. Ayat sing, miturut pangandikané Smith, ora ngemot rincian apa-apa bab panguwasa kapausan, nyatakake taun nalika kapausan bakal nampani tatu pati.

Lan Sang Prabu bakal tumindak miturut karepé dhéwé; lan dhèwèké bakal ngluhuraké awaké dhéwé, lan nggedhèkaké awaké dhéwé ngungkuli saben allah, sarta bakal ngucapaké prakara-prakara kang nggumunaké marang Allahing para allah, lan bakal kasil nganti bebendu iku kalakon rampung; awit apa kang wis katetepaké mesthi bakal katindakaké. Daniel 11:36.

“Raja” ing ayat telung puluh enem bakal “kaluberan kasil nganti bebenduning Allah kalampahan.” Gatekna apa kang ditulis déning Smith bab Daniel pasal wolu, ayat rong puluh telu lan rong puluh papat ing buku sing padha, ing kono dhèwèké nyatakaké yèn kakuwasan kapausan ora nduwèni sipat-sipat kang trep kanggo netepi ayat telung puluh enem.

“AYAT 23. Lan ing wekasaning mangsa karajané wong-wong mau, nalika para panerak wus tekan pepaké, bakal jumeneng sawijining ratu kang rai-pratandhané angker lan paham ukara-ukara kang peteng. 24. Lan kakuwatané bakal rosa, nanging ora marga saka kakuwatané dhéwé; lan dhèwèké bakal ngrusak kanthi nggegirisi, lan bakal kasil, lan nindakaké apa sing dadi karepé, lan bakal ngrusak para wong rosa lan umat suci. 25. Lan marga saka kawicaksanané uga dhèwèké bakal ndadèkaké pangapusan lestari ana ing tangané; lan dhèwèké bakal ngluhuraké awaké dhéwé ana ing atiné, lan marga saka katentreman bakal numpes akèh wong; dhèwèké uga bakal nglawan Sang Pangéranipun para pangéran; nanging dhèwèké bakal diremuk tanpa tangan.

“Panguwasa iki nggantèni papat péranganing karajan wedhus lanang mau ing wekasaning karajané, yaiku nalika tumuju marang pungkasaning lakuné. Mesthiné, iki padha waé karo sungu cilik ing ayat 9 lan salajengipun. Trapna iki marang Rum, kaya kang katetepaké ing katrangan bab ayat 9, lan kabèh dadi selaras lan cetha.

“‘Sawijining raja kang pasuryane garang.’ Musa, nalika medharake paukuman kang bakal teka marang wong-wong Yahudi saka kakuwasan iki, nyebut iku ‘sawijining bangsa kang pasuryane garang.’ Deut. 28:49, 50. Ora ana bangsa kang nampilake pemandangan luwih nggegirisi ana ing barisan perang tinimbang bangsa Rum. ‘Ngerti ukara-ukara peteng.’ Musa, ing Kitab Suci kang lagi kasebut iku, ngandika, ‘Kang basane ora bakal kokmangerteni.’ Iki ora bisa diucapake bab wong Babil, Persia, utawa Yunani, gegayutan karo wong-wong Yahudi; amarga basa Kasdim lan basa Yunani dienggo, luwih akèh utawa luwih sithik, ana ing Palestina. Nanging bab Latin, ora mangkono.”

“Nalika para wong duraka wus tekan ing pepakipun.” Sakawit, gegayutan antaraning umaté Gusti Allah lan para panindhésé tansah katetepaké ana ing ngarsaning pamawas. Iku amarga saka panerak-panindakake umaté piyambak nganti padha kadol marang panangkaran. Lan anggone tetep lumaku ana ing dosa ndadèkaké paukuman kang luwih abot. Ora ana wektuné bangsa Yahudi, minangka sawijining bangsa, luwih rusak budi-moralé katimbang nalika padha lumebu ing sangisoré panguwasané wong Rum.

“‘Kuwasa, nanging ora marga saka kakuwatané dhéwé.’ Kasuksesan bangsa Romawi iku sapérangan gedhé disebabaké déning pitulungan saka para sekutuné, lan déning pamecahan ing antarané mungsuh-mungsuhé, kang tansah siyaga kanggo dijupuk kauntungane. Roma Kapapal uga kuwasa lumantar kakuwasan-kakuwasan sekuler kang ana ing sangisoré pangwasaning rohanié.

“‘Panjenengané bakal numpes kanthi nggumunaké.’ Pangéran ngandika marang wong-wong Yahudi lumantar nabi Ezekiel yèn Panjenengané bakal masrahaké wong-wong mau marang wong-wong sing ‘trampil kanggo numpes;’ lan pembantaian sawelas atus èwu wong Yahudi nalika karusakan Yerusalem déning tentara Rum, dadi sawijining peneguhan kang nggegirisi tumrap tembungé nabi mau. Lan Rum ing tataran kapindhoné, utawa tataran kapapalané, tanggung jawab tumrap pati sèket yuta para martir.

“Lan lumantar kawicaksanané uga dhèwèké bakal ndadèkaké kadurjanan lestari ana ing tangané.’ Roma wis kacathet ngungkuli kabèh kakuwasan liyané ing bab kawicaksanan kebak tipu daya, lumantar iku bangsa-bangsa digawa mlebu ing sangisoré panguwasané. Iki bener tumrap Roma kapir lan uga Roma kapausan. Mangkono déné lumantar katentreman dhèwèké numpes akèh wong.

“Lan Roma, pungkasane, lumantar pribadi salah sawijining gubernuré, nglawan Sang Pangéraning para pangéran, kanthi mènèhi putusan paukuman pati marang Gusti Yesus Kristus. ‘Nanging dhèwèké bakal diremuk tanpa tangan,’ sawijining ungkapan kang ngidentifikasi karusakané kakuwasan iki karo dipungebugé reca ing pasal 2.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 202–204.

Smith, kaping pindho ing pethikan mau, nedahake manawa ciri-ciri kenabian Roma kapir lan Roma kapausan bisa silih-gentosi, amarga iku mung minangka pepanggihaning Roma ing rong tataranipun, kados campuran wesi lan lempung ing Daniel pasal kalih, ingkang dipunidentifikasi déning Sister White minangka pralambang churchcraft lan statecraft. Nalika Daniel nyebataken ing ayat-ayat ingkang dipuntanggapi déning Smith—bilih Roma “shall prosper, and practice,” lan bilih Roma “shall cause craft to prosper in his hand,”—Smith negesaken bilih ing ayat tigang dosa enem, “raja” ingkang “shall prosper till the indignation be accomplished,” nedahaken satunggaling ciri kenabian saking Roma kapir saha Roma kapausan. Salajengipun piyambakipun ngaken bilih boten satunggal kemawon saking ciri-ciri Roma ing ayat tigang dosa enem ingkang ngrujuk dhateng kakuwasan kapausan.

Kita sampun nyebut Smith kanggé ndhukung pangenalan bilih Roma punika para begal ingkang netepaken wahyu punika, lan salah satunggaling saking sekawan ciri profetik ing ayat kaping patbelas punika inggih bilih Roma ngluhuraken dhirinipun piyambak.

Lan ing mangsa iku bakal ana akeh wong kang nglawan ratu ing sisih kidul; mangkono uga para perampog saka bangsamu bakal ngluhurake awake dhewe kanggo netepake wahyu iku; nanging wong-wong mau bakal tiba. Daniel 11:14.

Smith mratelakaké yèn katemtuan bab raja ing ayat telung puluh enem ora cocog karo kakuwasan kapausan, sanadyan sadurungé dhèwèké mbélani yèn Roma ing ayat patbelas iku kang ngluhuraké awaké dhéwé. Nanging raja ing ayat telung puluh enem “bakal ngluhuraké awaké dhéwé.” Raja sing padha kuwi ing ayat telung puluh enem uga bakal “ngucapaké prakara-prakara kang nggumunaké marang Allah ing ndhuwuré sakehing allah.” Ing Daniel, kakuwasan kapausan “bakal ngucapaké tembung-tembung gedhé marang Kang Mahaluhur,” lan ing kitab Wahyu, kakuwasan kapausan ngucap pitenah marang Kang Mahaluhur.

Lan kaparingaké marang dhèwèké cangkem kang ngucap prakara-prakara gedhé lan pitenah-pitenah; lan panguwasa kaparingaké marang dhèwèké supaya terus tumindak patang puluh loro sasi. Lan dhèwèké mbukak cangkeme ing pitenah marang Allah, kanggo mitenah asmane Panjenengané, lan kémah suci Panjenengané, lan wong-wong kang manggon ing swarga. Wahyu 13:5, 6.

Saben katrangan profetik ngenani kakuwasan kepausan kaidentifikasi ing ayat telung puluh enem.

Lan raja iku bakal tumindak miturut karsane dhéwé; lan dhèwèké bakal ngluhuraké awaké dhéwé, lan ngagung-agungaké awaké dhéwé ngungkuli saben allah, lan bakal ngucapaké prekara-prekara kang nggumunaké nglawan Gusti Allahing para allah, lan bakal kasil nganti bebendu iku katindakaké rampung; awit apa kang wis katetepaké mesthi bakal katindakaké. Daniel 11:36.

Para panjurung panemu manungsa asring kaping pirang-pirang ora kena dipracaya, nanging akeh panjurung panemu Adventis sing mènèhi paseksi tumrap kayektèn kang cetha menawa ayat kaping telung puluh enem iku kang diparafasakaké déning rasul Paulus ing 2 Tesalonika, nalika panjenengané ngrembag bab manungsa dosa.

Aja nganti ana wong ngapusi kowé kanthi cara apa waé; awit dina iku ora bakal teka, kajaba manawa murtad wis kelakon luwih dhisik, lan manungsa duraka iku kasingkap, yaiku putraning karusakan; kang nentang lan ngluhuraké awaké dhéwé ngungkuli sakehing kang sinebut Allah, utawa kang disembah; nganti dhèwèké kaya Allah lenggah ana ing Padalemané Allah, mratélakaké awaké dhéwé yèn dhèwèké iku Allah. 2 Thessalonians 2:2, 3.

Ayat telung puluh enem nyatakake manawa “dhèwèké bakal ngluhuraké awaké dhéwé, lan ngunggulaké awaké dhéwé ngluwihi saben allah,” lan Paulus ngandika, “wong duraka iku kawedhar, yaiku anaking karusakan; kang nglawan lan ngluhuraké awaké dhéwé ngluwihi samubarang kabèh kang kasebut Allah, utawa kang disembah.” Cetha manawa Smith ora nduwèni wewenang kenabian kanggo ngakoni yèn ratu ing ayat telung puluh enem iku béda karo ratu kang lagi dirembug ing ayat-ayat sadurungé nganti tekan ayat telung puluh enem. Miturut tata basa, dhèwèké ora nduwèni pambener babar pisan kanggo ngetrapaké panrapané kang kliru kuwi, lan pangakoné yèn panjenengané nindakaké mangkono merga ayat telung puluh enem ora ngandhut sipat-sipat kakuwasan kepausan, iku sawijining pambengkongan Kitab Suci kanthi upaya netepaké tafsiran pribadi.

Kita uga nduwèni tembung ramalan kang luwih teteg; lan panjenengan padha nindakaké kanthi becik manawa panjenengan nggatekaké iku, kaya marang pepadhang sing madhangi ing panggonan kang peteng, nganti ésuking dina sumorot, lan lintang ésuk njedhul ana ing sajroning ati panjenengan; dhisik iki kudu kokmangertèni, yèn ora ana ramalaning Kitab Suci kang asalé saka panfsirané dhéwé. Awit ramalan iku biyèn ora teka marga saka karsané manungsa, nanging para wong suci kagungané Allah padha ngandika kaya déné padha kasurung déning Roh Suci. 2 Petrus 1:19–21.

Sajroning taun-taun Adventisme Laodikia wis ana akèh teolog, pandhita, lan panulis Advent sing ngrembug apa panrapané Smith iku bener utawa luput miturut pamikirane. Sawijining pandhita saka Australia, Louis Were, sing wis suwé séda, ngginakaké sapérangan gedhé saka palayanané kanggo nentang modhèl kenabian palsu duwèké Smith. Alesan panyerangé iku ora mung awit Smith ing pungkasané ngenali ratu sing tekan ing pungkasané ing ayat patang

puluh lima minangka Turki, nanging landhesan Smith uga ngasilaké panrapan Armagedon sing luput. Ing taun 1980-an utawa ing watara mangkono, sawijining panulis Advent nulis sawijining buku kanthi irah-irahan, *Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?* Asma panulisé yaiku Donald Mansell, lan buku iku isih kasedhiya.

Mansell nglacak sajarah sing ndhisiki Perang Donya Kapisan lan Perang Donya Kapindho, kanthi nedhaké yèn nalika pratandha nyedhaké loro perang mau wiwit katon, para penginjil Advent miwiti migunakaké panerapan palsu Smith ngenani Turki lumaku menyang Yerusalem harfiah minangka pratandha Armagedon lan pungkasaning donya. Panjenengané mbuktèkaké lumantar cathetan kaanggotaan gréja yèn saben perang mau saya nyedhak, akèh jiwa kaboyong mlebu ing kaanggotaan gréja Advent, adhedhasar penekanan nubuatan saka para penginjil sing dijupuk saka pamawas Smith sing cacad ngenani Armagedon.

Nalika salah siji perang mau wus rampung, lan ramalan-ramalan kang cacat iku ora kaleksanan, gréja mau kelangan anggota luwih akèh tinimbang kang wus dipikolehi saka modhèl kenabian kang disusun déning Smith.

Lumantar panyingkiranipun Smith dhateng pesen dhasar kaum Millerit, lan kasagedanipun nglajengaken tafsir pribadinipun tumrap ayat telung puluh enem dumugi patang puluh gangsal saking kitab Daniel, logika Smith ngasilaken satunggaling model kenabian ingkang adhedhasar prastawa-prastawa ing wekdal punika.

Ing pasulayan antarané Smith lan James White ngenani raja sing tumeka ing wekasané ana ing ayat pungkasan Daniel sewelas, James White ngaturaké sawijining logika kang kanthi ringkes makili dhasar kenabiané Smith sing rapuh. White mulang yèn “wong wédharan ngasilaké sajarah, nanging sajarah ora ngasilaké wong wédharan.”

Para penginjil Adventisme sing makarya sadurunge kaloroné perang iku nggunakaké sajarah sing lagi ngrembaka kanggo nampilaké modhel Armagedon profetisé Smith sing cacat, lan pagawéané, sing katon banget diberkahi nalika ngadhepi perang-perang mau, ngasilaké kaputusan neto nalika modhel profetis iku kabuktèkaké dhedhasar panafsir pribadi.

Padha waspadanen para nabi palsu, kang padha marani kowe nganggo sandhangan wedhus, nanging sajroningé wong-wong iku asu ajag kang galak lan rakus. Kowé bakal wanuh marang wong-wong iku saka woh-wohané. Apa ana wong methik anggur saka eri, utawa woh ara saka semak eri? Mangkono uga saben wit kang becik ngasilaké woh kang becik; nanging wit kang ala ngasilaké woh kang ala. Wit kang becik ora bisa ngasilaké woh kang ala, lan wit kang ala uga ora bisa ngasilaké woh kang becik. Saben wit kang ora ngasilaké woh kang becik, bakal ditegor lan dibuwang menyang geni. Mulané, kowé bakal wanuh marang wong-wong iku saka woh-wohané. Matius 7:15–20.

Kasudaning Smith kanggo ngusung sawijining modhèl profetik pribadi ngenani sang raja ing ayat telung puluh enem ngasilaké uga pambijining panrapan sing kliru tumrap Pageblug Kaping Nêm lan Armagedon.

Malaékat kaping nem banjur nyurahi bokoré ana ing kali gedhé Éfrat; lan banyuné dadi asat, supaya dalan tumrap para ratu saka wetan bisa disawisaké. Lan aku weruh telung roh najis kaya kodhok metu saka cangkeming naga, lan saka cangkeming kéwan galak, lan saka cangkeming nabi palsu. Awit roh-roh mau iku roh-rohé sétan, kang nindakaké mukjijat, kang padha metu marani para ratu ing bumi lan ing saindenging jagad, kanggo nglumpukaké wong-wong mau tumuju ing paprangan ing dina gedhé kagungané Allah Kang Mahakwasa. Lah, Aku rawuh kaya maling. Rahayu wong kang tansah waspada lan njaga sandhangané, supaya aja lumaku wuda lan wong-wong padha weruh kawirangané. Lan wong-wong mau padha diklumpukaké ana ing sawijining panggonan kang ing basa Ibrani sinebut Armagedon. Wahyu 16:12-16.

Kados sampun kita terangaken sadèrèngipun, pageblug kaping enem rawuh sasampunipun wekdal kasempataning manungsa sampun katutup; mila pepènget ingkang ngemot dhawuh supados njagi sandhanganira punika mesthi ngrujuk dhateng satunggaling prakawis panggènan pangujian ingkang kadadosan sadèrèngipun Mikhaèl jumeneng, kasempataning manungsa katutup, lan pageblug kapisan diwiwiti. Pageblug kaping enem mratelakaken pakaryaning naga, kéwan, lan nabi palsu, ingkang dados pasamuan triprangkap ingkang nyawiji wonten ing angger-angger Minggu ingkang enggal badhé rawuh. Pasamuan triprangkap punika inggih punika Roma Modern, lan pralambang ingkang nandhani sarta netepaken pasamuan triprangkap saking Roma Modern punika, inggih punika “para garonging umatira,” ingkang “ngluhuraken dhirinipun supados netepaken wahyu” lan “tiba.”

Pangandikan pepènget saka pageblug kaping nem, manawa dipahami, maringi kalodhangan marang sawijining jiwa supaya njaga sandhangané; nanging manawa ditampik, pepènget iku ninggalaké sawijining jiwa tanpa sandhangan, kang dadi salah siji saka lima sipat wong Laodikia. Lambang kang netepaké pepènget mau yaiku para perampok saka bangsamu, kang ngluhuraké awaké dhéwé lan ing wekasané ambruk. Suléman ngandika yèn manawa umaté Gusti Allah ora nduwèni sesanti iku, wong-wong mau bakal nemoni karusakan.

Ing ngendi ora ana wahyu, ing kono bangsa dadi tanpa kendhali; nanging wong kang netepi angger-anggering Toret, begja wong iku. Wulang Bebasan 29:18.

Tembung Ibrani “perish” tegesé “nggawé wuda”, lan Yohanes nyatet, “Beja wong kang waspada, lan ngreksa sandhangané, supaya aja lumaku wuda, lan wong-wong padha ndeleng kanistane.” Smith salah ngenani Raja ing Lor, lan dhasar ramalan palsu iku ndadèkaké dhèwèké ngembangaké sawijining penerapan ramalan kang, manawa ditampa, ngasilaké kawudanan, kang dadi pralambang tumrap wong-wong Laodikia, kang dipuntutah metu saka tutuké Gusti.

Smith boten gadhah alangan kanggé mbéla identifikasi palsu énggalipun bab Raja Lor nglawan James White, garwanipun sang nabi wadon. Para sejarawan Adventis, saha Sister White, ngrembag pasulayan misuwur antawisipun piyambakipun. Ellen White negesi kaluputan tumrap garwanipun saha Smith amargi nglilakaken bedanipun pamanggih bab sinten ingkang dipunlambangaken déning raja lor wonten ing Daniel sewelas, ngantos

dipunbetahaken dhateng ranah umum. Ing publikasi Adventis ingkang sepisanan piyambak sasampunipun Kuciwa Ageng taun 1844, James White nyerat:

“Yèn Gusti Yésus wus jumeneng, lan nutup lawang, lan sowan marang Kang Sampun Sepuhing Dinten, kanggo nampani Kratonipun, ing sasi kaping-7, taun 1844, iku dakpitadosi kanthi temenan. Delengen Lukas 13:25; Matius 25:10; Daniel 7:13,14. Nanging jumenengipun Mikhaèl, Daniel 12:1, katingal minangka prastawa sanès, tumrap ancas sanès. Jumenengipun ing taun 1844 iku kanggo nutup lawang, lan sowan marang Sang Rama, kanggo nampani Kratonipun, lan panguwaos kanggo mrentah; nanging jumenengipun Mikhaèl iku kanggo mratélakaké panguwaos krajanipun, kang sampun kagunganipun, ing karusakané para wong duraka, lan ing pangluwaran umatipun. Mikhaèl badhé jumeneng ing wektu nalika kakuwasan pungkasan ing pasal 11 tekan ing pungkasané, lan ora ana sing mitulungi dhèwèké. Kakuwasan iki yaiku kang pungkasan sing ngidak-idak pasamuwané Gusti Allah kang sajati: lan awit pasamuwan kang sajati isih katindhès, lan katundhung déning kabèh jagad Kristen, mula cetha yèn kakuwasan panindhès kang pungkasan durung ‘tekan ing pungkasané;’ lan Mikhaèl durung jumeneng. Kakuwasan pungkasan iki, kang ngidak-idak para suci, katampilaké ing Wahyu 13:11-18. Cacahé yaiku 666.” James White, *A Word to the Little Flock*, 8.

Nalika Smith ngenalaken apa kang diarani déningé “pepadhang anyar” ngenani prakara “kuwasa pungkasan ing Daniel pasal sewelas,” James White mirsani panrapané Smith iku, dudu minangka pepadhang anyar, nanging minangka sawijining serangan marang dhasar-dhasar. Padraban ngenani Roma minangka ratu sisih lor ing Daniel 11 kang dumadi ing antarané Uriah Smith lan James White nduwèni sipat-sipat tartamtu, kang minangka para siswa wangsit, kita kudu nglumpukaké lan nyarujukaké karo padraban-padraban liyané ing sajarah Adventis ngenani pralambang Roma.

Salah siji saka sipat-sipat iku yaiku ngenalake sawijining tafsiran pribadi. Sipat liyané yaiku manawa penerapan tafsiran pribadi iku mbutuhaké pambengkakan tata basa sing prasaja, awit Smith ora mung nglirwakaké yèn saben sipat kenabian ing ayat telung puluh enem iku ngacu marang Roma, nanging dhèwèké uga nglirwakaké yèn susunan gramatikalé nuntut yèn ratu ing ayat telung puluh enem iku mesthi ratu sing padha kaya sing digambaraké ing pérangan sadurungé.

Liyane maneh yaiku manawa penafsiran pribadi iku minangka panampikan marang kayekten-kayekten dhasar. Liyane maneh yaiku manawa iku makili panampikan marang panguwasa Rohing Ramalan. Ciri liyane yaiku manawa gagasan kapisan kang cacat ngenani Roma bakal nuntun marang sawijining model kenabian kang ora ngidinké wong njaga sandhangané nalika padha nyedhaki pungkasané mangsa kasempataning manungsa. Liyane maneh yaiku karep kanggo nyengkuyung penafsiran pribadiné ing ngarepé umum. Liyane maneh yaiku manawa penafsiran pribadi iku tanpa kajaba tansah diidentifikasi minangka pepadhang anyar. Kabèh sipat iki kawakili ing rembagan saiki ngenani “para begal saka bangsamu.”

Nalika kontroversi pungkasané Roma, kang dipratandhani déning kontroversi kapisané Roma kanthi ngenali “para perampok saka bangsamumu,” dipasangaké bebarengan karo garis kenabian saka kontroversiné Uriah Smith lan James White, kita bakal weruh yèn ana siji golongan kang bakal mbangun modhèl kenabiané ing ndhuwur tafsiran pribadi, kang nampik kayektèn dhasar.

Panolakan marang kayektèn-kayektèn dhasar kanthi otomatis nedahaké panolakan marang wewenangé Rohing Ramalan, kang kanthi banget kuwat mbélani kayektèn-kayektèn dhasar mau. Golongan iku uga bakal gelem ngaturaké pandhangané ana ing ngarepé umum, tanpa preduli marang samubarang kuwatir kang bisa diwedharaké bab pangaribawané piwulang iku tumrap umaté Allah ing saindhenging jagad.

Sakcepete sawisé taun 1844, ing generasi kapisan Adventisme, ana pasulayan liyané ngenani Roma kang diwiwiti. Pasulayan iku terus diobah-obahaké, nganti panemu palsu mau ditampa ing generasi katelu Adventisme. Kita bakal nimbang pasulayan babagan “daily” minangka garis kaping papat saka enem garis kang saiki kita rembug ana ing modhèl garis ing sadhuwuring garis.

Nanging sadurunge kita mbahas garis kaping papat saka pasulayan-pasulayan Roma, perlu dielingi manawa ing artikel sadurunge, nalika kita ngrembag ayat sepuluh saka Daniel bab sewelas, kita wis nyatakake mangkene: “Ayat sepuluh uga kanthi langsung nyambungake ‘pitu kaping’ ing Imamat rong puluh enem karo sajarah kang kasamunyi, nanging garis kayekten iku ana ing sanjabaning apa kang kita aturake ing kene.”

Uriah Smith dados pimpinan ing panolakan marang pitung wekdal ing taun 1863. Panjenenganipun sampun nampik tambah ing kawruh ngenani prakawis punika ingkang dipunaturaken wonten ing artikel-artikel babagan prakawis kasebut, ingkang dipunserat déning Hiram Edson lan dipunwedalaken ing Review ing taun 1856. Implikasi bilih Smith kagandhèng kaliyan satunggaling gerakan ingkang naté nampilaken pitung wekdal, nanging sasampunipun malah nampik tambah ing kawruh ngenani prakawis ingkang sami punika, ugi boten kalebet wonten ing prakawis ciri-ciri pambukanipun Smith tumrap punapa ingkang dipunklaim minangka pepadhang enggal ngenani prakawis raja ing sisih lor; nanging manawi kita mungkasi ringkesan kita babagan garis pasulayan-pasulayan Adventist ngenani Roma, kita badhé wangsul malih dhateng tegesipun ayat sepuluh saking pasal sewelas kitab Daniel, lan ugi dhateng punapa ingkang dipunlambangaken déning panolakan Smith tumrap pekabaran Laodikia ingkang dumugi ing taun 1856 bebarengan kaliyan tambah ing kawruh babagan pitung wekdal.

“Iman kita gegayutan karo pekabarane malaékat kapisan, kapindho, lan katelu iku bener. Tenger-tenger gedhé kang wis kita liwati iku ora bisa digeser. Sanadyan pasukaning naraka nyoba nyuwil saka dhasaré, lan padha bungah ing pangira yèn wong-wong mau wis kasil, nanging satemené ora kasil. Pilar-pilar kayektèn iki jejeg kukuh kaya bukit-bukit langgeng, ora kegoyang déning sakehé upayané manungsa kang kagandhèng karo upayané Sétan lan balané. Kita bisa sinau akèh, lan kita kuduné tanpa kendhat nлити Kitab Suci supaya weruh apa prakara-prakara iki pancèn mangkono.”

Evangelism, 223.

“Pratandha-pratandha agung saka kayekten, kang nedahaké marang kita pitedah ing sajarah kenabian, kudu dijaga kanthi temen lan ngati-ati, supaya aja nganti dirubuhaké, lan diganti nganggo téyori-téyori kang bakal nuwuhaké kebingungan tinimbang pepadhang kang sajati.” Selected Messages, buku 2, 101, 102.

“Ing wektu iki bakal ana akèh upaya kanggo nggoyang iman kita ing babagan pitakonan pratandha kasucèn; nanging kita ora kena goyah. Ora ana siji pin waé sing kena dipindhah saka dhasar-dhasar iman kita. Kayekten isih tetep kayekten. Wong-wong sing dadi ora mesthi bakal kesasar menyang téyori-téyori sing kliru, lan ing pungkasané bakal nemokaké yèn awaké dhéwé dadi ora pracaya marang bukti-bukti biyèn sing wis kita tampa bab apa kang dadi kayekten. Tenger-tenger dalan lawas kudu dilestarekaké, supaya kita ora kelangan pituduh.” Manuscript Releases, volume 1, 55